

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobce: M. Š.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného obecným zmocněncem L. Š., bytem v Ú. n. L., ul. D. č. p. 856/6, proti **žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem v Praze 2, ul. Na Poříčním právu č. p. 376/1, PSČ 120 00, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 10. 2014, č. j. MPSV-UM/15178/14/4S-ÚSK,

t a k t o :

- I. Žaloba se **z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého obecného zmocněnce u Krajského soudu v Ústí nad Labem v zákonem stanovené lhůtě domáhal přezkoumání zákonnosti a následného zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 21. 10. 2014, č. j. MPSV-UM/15178/14/4S-ÚSK, kterým bylo změněno k jeho odvolání rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem ze dne 24. 5. 2011, č. j. 22232/2011/UUA, o odejmutí příspěvku na péči od 1. 5. 2011, a to tak, že návrh na změnu výše dosud přiznaného příspěvku na péči na vyšší stupeň se zamítá, nicméně nadále se poskytuje příspěvek na péči v původní výši 800,-Kč měsíčně, neboť žalobce byl nadále uznán osobou závislou v I. stupni – lehká závislost – osoba starší 18 let věku. Současně se žalobce domáhal, aby soud žalovanému uložil povinnost nahradit mu náklady předmětného soudního řízení.

V žalobě uvedl, že je postižen parézou pravé horní končetiny, které ho limituje při provádění ošetření a péči o své tělo. Dle žalobce se žalovaný dostatečně nevypořádal s jeho námitkami ohledně posuzovaného úkonu „péče o vlastní osobu“ – výběr oblečení, když

žalobce je postižen schizofrenií s velmi těžkým postpsychotickým defektem, která je u něj příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Žalovaný toliko připouští, že žalobce je schopen některé úkony provádět, avšak potřebu jejich provedení již neřeší. Ze záznamu MUDr. H. ze dne 20. 2. 2012 či MUDr. W., členky Posudkové Komise Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 21. 11. 2011 přitom shodně vyplývá, že žalobce nenosí ponožky ani v mrazech. I v rámci sociálního šetření ze dne 4. 3. 2011 vyplynulo, že před odchodem z domácnosti je nutné žalobce doupravit a zkontrolovat, zda zvolil vhodné oblečení. Lze tak důvodně předpokládat, že vlivem psychického onemocnění žalobce není schopen tuto aktivitu zvládat ani podle právní úpravy platné do 31. 12. 2011 a ani po tomto datu. Žalobce má rovněž za to, že žalovaný se dostatečně nevypořádal s námitkami ohledně posuzovaného úkonu „péče o vlastní osobu“ – provedení si jednoduchého ošetření, soběstačnosti, a to vzhledem k paréze pravé horní končetiny, přičemž žalobce nesouhlasí s posuzováním těchto námitek dle právních norem platných až od 31. 12. 2011.

Žalobce taktéž nesouhlasí s tím, že zvládá „mobilitu“, když je samostatně mobilní, a to vzhledem k doporučení MUDr. V. umístit jej v rehabilitačním či ošetrovatelském zázemí, protože žalobce je již těžce mobilní a nelze předpokládat zlepšení. Totéž pak imobilitu pak potvrzuje i sociální šetření z 27. 6. 2013 a také posudek OSSZ Ústí nad Labem o přiznání průkazu osoby se zdravotním postižením. K tomu žalobce doplnil, že je u něj diagnostikována dětská mozková obrna s těžkým parietickým postižením horní dominantní pravé končetiny, díky čemuž je žalobce limitován při výběru vhodné kompenzační pomůcky (invalidní vozík či opěrná pomůcka) nebo při výměru dopravního prostředku. Žalobce trvá na tom, že minimálně od počátku roku 2013 nezvládá mobilitu, neboť nezvládá chůzi po nerovném terénu, používání bariérových dopravních prostředků či pohybovat se chůzí v dosahu alespoň 200 metrů. Žalobce nebyl k jednání posudkové komise přizván, a proto ta nemohla podrobněji zkoumat jeho zdravotní stav.

Žalobce nesouhlasí ani s tím, že údajně zvládá „stravování“, když psychické postižení, které by znemožňovalo tento úkon zvládat, není u něj dáno. Žalobce trvá na tom, že psychické onemocnění a doložená celiakie mu znemožňuje zvládat tento úkon, neboť v rámci psychického onemocnění experimentuje se stravou, jak vyplývá ze záznamu MUDr. S., ovšem žalovaný na tuto skutečnost nereagoval.

Žalobce rovněž nezvládá ani „výkon fyziologické potřeby“, neboť potřebuje dohled nad hygienou a dodržováním denního režimu, přičemž žalobce nemá potřebu řešit aktivitu provedení očisty a používat hygienické pomůcky po výkonu fyziologické potřeby v důsledku psychického onemocnění.

Vedle toho je žalobce přesvědčen, že nezvládá ani „orientaci“, když nemá vlivem psychického onemocnění přiměřené duševní kompetence a nezvládá přiměřeně reagovat v obvyklých situacích, jak vyplývá ze záznamu MUDr. S., sociálního šetření ze dne 27. 6. 2013 a argumentace žalobce ze dne 16. 6. 2014.

Dle žalobce se žalovaný dostatečně nevypořádal ani s tím, že u polymorbidního pacienta a kombinovaným postižením nejsou důvody pro to, aby v posudkové komisi byli i jiní odborníci než jen neurolog. Navíc nebylo žalovaným konkrétně reagováno na to, že u žalobce lze objektivně posoudit zvládnutí úkonů péče o vlastní osobu a soběstačnosti a zvládání základních životních potřeb až po ergoterapeutickém vyšetření, zkoumání

a konziliárním jednání, aby se např. prokázalo, že žalobce při komunikaci a internetem v knihovně používá asistenta či nezvládá komunikaci prostřednictvím mobilního telefonu.

Závěrem žalobce shrnul, že žalovaný rozhodl na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, neboť neobjektivizoval dostatečným způsobem tíži jeho zdravotního postižení, nevyrovnal se přesvědčivě s jeho schopnostmi zvládat některé úkony péče o vlastní osobu a soběstačnosti dle právních norem do 31. 12. 2011 a po tomto datu se základními životními potřebami a také žalobcovými námitkami.

Na podporu svých tvrzení žalobce navrhl, aby soud ve věci provedl dokazování, a to podáními doručenými odpůrci dne 16. 6. 2014, 30. 11. 2012, 13. 10. 2014, rozsudkem zdejšího soudu, sp. zn. 75 Ad 3/2013, vyhláškou č. 505/2006 Sb., ve znění do 31. 12. 2011 a od 1. 1. 2012, lékařskými nálezy MUDr. R., lékařskou dokumentací MUDr. H., hodnocením zdravotního stavu MUDr. S. v posudku ze dne 25. 8. 2011, zprávou MUDr. S. ze dne 6. 9. 2012, zdravotní dokumentací MUDr. S., zdravotním záznamem MUDr. H. ze dne 20. 2. 2012, vyšetřením MUDr. W. při jednání posudkové komise dne 21. 11. 2011, záznamem ze sociálního šetření ze dne 4. 3. 2011, záznamem ze sociálního šetření pro účely řízení o přiznání průkazu osoby se zdravotním postižením ze dne 3. 7. 2013, žalobou napadeným rozhodnutím, rozhodnutím žalovaného, č. j. 2012/2865-232/3, správním spisem vedeným v předmětné věci, lékařskými nálezy z let 2013 až 2014, posudkem o zdravotním stavu žalobce pro účely řízení o přiznání průkazu osoby se zdravotním postižením ze dne 14. 8. 2013, nálezy z vyšetření RDG – MR MUDr. K. ze dne 26. 4. 2014, protokolem o jednání č. j. 2014/1130-UL, vyjádřením ergoterapeuta, vyjádřením ošetřujícího psychiatra, výsledkem žalobce.

Žalovaný k soudní výzvě předložil příslušný správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl.

V písemném vyjádření k žalobě podrobně zrekapituloval dosavadní průběh správního řízení, přičemž podotkl, že původní rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 1. 2013 bylo rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 11. 2. 2014 z procesních důvodů zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný na základě tohoto rozsudku a námitek žalobce požádal dvakrát o doplňující posouzení stupně závislosti žalobce a poté ve věci vydal žalobou napadené rozhodnutí. Z tohoto důvodu žalovaný nesouhlasí s tím, že nebyl zjištěn skutečný stav věci. Doplňující posudky vypracované Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí, která zasedala v odborném složení, lze považovat za odborné, stěžejní a úplné důkazní prostředky, na jejichž základě bylo možné rozhodnout.

Posouzení stupně závislosti bylo vypracováno na základě objektivních podkladů, tedy na základě dostatečné zdravotní odborné dokumentace, na základě výsledků sociálního šetření, funkčních důsledků zdravotního postižení. Žádná právní úprava přitom dle žalovaného nestanoví povinnost posudkové komisi zvát posuzovanou osobu k jednání za předpokladu, že je podkladová dokumentace dostatečná na to, aby mohl být vypracován objektivní posudek, což v daném případě bylo splněno a sám žalobce o přítomnost při jednání posudkové komise nežádal.

Závěrem žalovaný vyjádřil přesvědčení, že žalobou napadené rozhodnutí je přezkoumatelné a žaloba nedůvodná.

V následně učiněné replice žalobce podotkl, že délka správního řízení, které bylo zahájeno počátkem roku 2011, jej poškozuje. Nadále setrval na tom, že nezvládá aktivity, jak byly předestřeny v žalobě.

Při ústním jednání před soudem konaném dne 3. 8. 2016 obecný zmocněnec žalobce zdůraznil, že žalobcův zdravotní stav není příznivý a má tendenci se jen zhoršovat. Dále vyjádřil pohoršení nad tím, aby za tohoto skutkového stavu k žádosti žalobce o zvýšení příspěvku na péči došlo zcela k odejmutí tohoto příspěvku, a následně pro legitimní obranu žalobce došlo jen milostivě k opětovnému přiznání příspěvku na péči ve stejném stupni. Má za to, že žalobci svědčí nárok na příspěvek na péči ve vyšším stupni. Na podporu tohoto tvrzení soudu předložil k založení do spisu posudek o zdravotním stavu žalobce pro účely řízení o přiznání průkazu osoby se zdravotním postižením ze dne 14. 8. 2013 a rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 7. 2016 o přiznání nároku na průkaz osoby se zdravotním postižením (ZTP/P) ode dne 1. 9. 2015 s trvalou platností. Závěrem podotkl, že obvyklé facilitátory (invalidní vozík, berle, opěrné pomůcky atd.) nejsou ve vztahu k žalobci účinné, neboť trpí dětskou mozkovou obrnou, která mu paralyzovala jednu polovinu těla.

Žalovaný se z účasti na nařízeném ústním jednání omluvil a jednání se uskutečnilo v jeho nepřítomnosti.

Napadené rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené ust. v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu a uskutečněném ústním jednání dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba z hlediska uplatněných žalobních námitek není důvodná.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobce požádal 14. 2. 2011 o změnu výše dosud přiznaného příspěvku na péči (I. stupeň závislosti) na vyšší stupeň, na základě čehož mu bylo příspěvek na péči ode dne 1. 5. 2011 odejmut prvotním prvoinstančním rozhodnutím Magistrátu města Ústí nad Labem ze dne 24. 5. 2011, které bylo změněno prvotním odvolacím rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 1. 2013 tak, že žalobci nadále od května 2011 náleží příspěvek na péči ve výši 800,-Kč (I. stupeň závislosti). Dané prvotní odvolací rozhodnutí žalovaného bylo ovšem na základě žalobcovy správní žaloby zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 11. 2. 2014, č. j. 75 Ad 3/2013 – 41, pro nedostatečně zjištěný skutkový stav a nedostatečné zdůvodnění závěrů ohledně žalobcova zdravotního stavu a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu správnímu řízení. V dalším správním řízení bylo provedeno hned dvojí doplňující posouzení žalobcova zdravotního stavu za účelem posouzení stupně závislosti žalobce, kdy ve věci byl vypracován Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem posudek ze dne 29. 5. 2014

a posudek ze dne 18. 9. 2014, které shodně uzavřely, že v případě žalobce nejde o osobu starší 18 let věku, která se podle ust. § 8 odst. 2 písm. d, c) nebo b) zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soc. službách“), považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni IV., III. nebo II., když jde o osobu starší 18 let věku, která se podle ust. § 8 odst. 2 písm. a) zákona o soc. službách považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I. (lehká závislost). Od data 1. 2. 2011, resp. od 14. 2. 2011 do 31. 12. 2011 nešlo o osobu, která se podle ust. § 8 písm. d, c) nebo b) zákona o soc. službách ve znění do 31. 12. 2011 považovala za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni IV., III. nebo II., když šlo o osobu starší 18 let věku, která se podle ust. § 8 odst. 2 písm. a) zákona o soc. službách ve znění do 31. 12. 2011 považovala za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I. (lehká závislost). Z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce vyžaduje pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby a není neschopna zvládat devět nebo deset základních životních potřeb, ani sedm nebo osm a ani pět nebo šest takových potřeb, není však schopna zvládat tři nebo čtyři základní životní potřeby. Od data 1. 2. 2011, resp. od 14. 2. 2011, do 31. 12. 2011 z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nepotřeboval žalobce každodenní pomoc nebo dohled při více než 30 úkonech péče o vlastní osobu a soběstačnosti, ani při více než 24 a ani při více než 18 takových úkonech, potřebovala však každodenní pomoc nebo dohled při více než 12 úkonech péče o vlastní osobu a soběstačnosti.

Na tomto místě soud poznamenává, že v důsledku změny legislativy došlo od 1. 1. 2012 ke změně posudkových kritérií, kdy od tohoto data nedochází k posuzování 36 úkonů péče o vlastní osobu a soběstačnosti, nýbrž je posuzováno zvládání 10 základních životních potřeb.

Pokud žalobce namítal, že žalobce v rámci úkonu péče o vlastní osobu nezvládá výběr oblečení či provedení si jednoduchého ošetření, tak k otázce výběru oblečení a rozpoznání správného vrstvení se výslovně vyjádřila posudková komise v posudku ze dne 18. 9. 2014 v tom směru, že nebyl shledán žádný důvod pro závěr, že žalobce samostatně zvládání těchto činností nezvládá. Posudková komise konstatovala, že u žalobce není přítomno žádné významné postižení psychické, smyslové a pohybové, které by znemožňovalo samostatně zvládání výběru oblečení a rozpoznání samostatného vrstvení či provedení jednoduchého ošetření. Tento závěr přitom posudková komise výslovně opřela i o zprávy MUDr. S., psychiatricky, která má žalobce v péči a která opakovaně ve svých zprávách uvádí, že žalobce je osobou orientovanou místem a časem, je schopen se dostavovat na vyšetření bez doprovodu druhé osoby, je schopen docházet do veřejné knihovny, pracovat s internetem. Posudková komise sice připustila, že žalobce je méně orientován situací, nicméně z toho dle komise nelze dovozovat, že by nebyl samostatně schopen provádět výběr oblečení a správně ho vrstvit. Dále posudková komise konstatovala, že žalobce může užívat sám léky, když dle MUDr. S. je žalobce schopen dojít si do ordinace i do lékárny, léky bere sám. S tímto závěrem soud souhlasí, neboť posudková komise rovněž zjistila, že žalobce netrpí významným defektem intelektu, který by mu znemožňoval rozpoznat, jak se správně obléci či jaké léky má užívat. Dále soud při učinění závěru o nedůvodnosti námitek žalobce v tomto směru přihlížel k tomu, že ze spisového materiálu jednoznačně vyplývá, že u žalobce není přítomno těžké postižení pohybového aparátu, které by mu znemožňovalo se samostatně obléci či samostatně užívat léky. Žalobcův zhoršený zdravotní stav je přitom psychického rázu, takže v jeho případě „provádění jednoduchého ošetření“ spočívá zejména v medikaci.

V této souvislosti nelze nezmínit, že v rámci hodnocení základních životních potřeb, a to „oblékání a obouvání“, pak komise v posudku ze dne 29. 5. 2014 výslovně uvedla, že tuto životní potřebu žalobce zvládá s facilitátory, kdy schopnosti žalobce samostatně se obléci mohou být lehce omezeny pro jeho postižení pravé horní končetiny, takže se mu mohou obtížněji zapínat knoflíky, uvazovat tkaničky. Při volbě vhodného oblečení a obuvi lze přitom tyto obtíže zmírnit. Posudková komise v tomto směru poznamenala, že i při prvotním jednání posudkové komise dne 21. 11. 2011 se žalobce před vyšetřením sám svlékl a zul a po vyšetření se opět sám oblékl a obul s tím, že k nenošení ponožek podotkl, že je nenosí, aby je nemusel prát. Někdejší uznání úkonu v podobě výběru oblečení a rozpoznání jeho správného vrstvení za nezvládnuté posudková komise označila za jasný posudkový omyl, který však neměl vliv na stupeň závislosti žalobce. Posudková komise k tomu podotkla, že u žalobce nikdy nebylo přítomno takové postižení psychické či smyslové, které by těžce narušovalo jeho schopnost vybrat si přiměřené oblečení a správně ho vrstvit, jako např. těžká demence, slepota či těžké limitující psychiatrické onemocnění.

Rovněž pokud žalobce namítal, že žalobce nezvládá základní životní potřebu v podobě „mobility“, tak ani námitky v tomto směru soud neshledal důvodnými. Posudkové komise v obou posudcích ze dne 29. 5. 2014 a ze dne 18. 9. 2014 shodně uzavřely, že je naprosto zřejmé, že žalobce je samostatně mobilní, používá lumbostat, sice chodí v předklonu, nicméně je schopen pohybovat se i po městě, když dle MUDr. S. na lékařské kontroly dochází sám, bez doprovodu další osoby, dokonce je schopen používat i hromadné dopravní prostředky. Mobilita žalobce je sice omezena oproti osobám zdravým, nikoliv takovým způsobem, aby žalobce tuto základní životní potřebu nemohl zvládat v přijatelném standardu, třebaže i za pomoci facilitátorů. Pokud žalobce v žalobě a při jednání soudu argumentoval tím, že v mezidobí byl žalobci přiznán nárok na průkaz osoby se zdravotním postižením, tak k tomu soud uvádí, že pro posouzení předmětné žaloby je určující datum vydání žalobou napadeného rozhodnutí – tj. žaloba se posuzuje k 21. 10. 2014. Nárok na průkaz osoby se zdravotním postižením přitom byl žalobci pravomocně přiznán až ode dne 1. 9. 2015, a proto tuto skutečnost soud nemohl jakkoliv zohlednit v předmětném soudním řízení a ani tuto skutečnost nelze z logiky věci vytýkat žalovanému, když o tomto nároku bylo pravomocně rozhodnuto až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a to dne 25. 7. 2016.

Jako nedůvodné soud vyhodnotil i námitky žalobce, že nezvládá další základní životní potřebu v podobě „stravování“. Posudkové komise v obou posudcích ze dne 29. 5. 2014 a ze dne 18. 9. 2014 shodně uzavřely, že u žalobce není přítomno žádné odpovídající postižení psychické, smyslové či pohybové, aby se žalobce nemohl sám najíst, a to i jen lžící, vybrat a naporcovat si stravu či si ji naservírovat, opět třebaže jen za pomoci facilitátorů. Posudková komise v posudku ze dne 29. 5. 2014 zcela správně podotkla, že servírování stravy není její přenášení s tím, že stravu lze převézt případně i na vozíku.

Nedůvodné soud vyhodnotil i námitky žalobce ohledně nezvládání další základní životní potřeby v podobě „výkonu fyziologické potřeby“. Posudková komise k tomu v posudku ze dne 29. 5. 2014 výslovně uvedla, že pohybové postižení žalobce není takového charakteru, aby nemohl si včas dojít na toaletu. Po použití toalety není nutno provádět celkovou hygienu, nýbrž pouze lokální očistu, pro jejíž nezvládání chybí odpovídající klinický korelát. Soud se s tímto náhledem posudkové komise zcela ztotožnil, když u žalobce nejsou přítomny amputační ztráty končetin, úplné či těžké ochrnutí končetin, ani nejsou přítomny těžké svalové atrofie končetin či těžké omezení hybnosti v nosných kloubech. Posudková

komise v tomto směru ještě podotkla, že ani postižení pravé horní končetiny neznemožňuje žalobci provádět běžnou očistu a hygienu v odpovídajícím standardu. I dle MUDr. S. žalobcovo psychiatrické onemocnění není takového charakteru, které by znemožňovalo žalobci samostatný výkon fyziologické potřeby.

Žalobce taktéž neopodstatněně namítal, že nezvládá ani další základní životní potřebu v podobě „orientace“, když ani tento aspekt posudkové komise ve svých posudcích ze dne 29. 5. 2014 a ze dne 18. 9. 2014 neponechaly bez povšimnutí. Komise shodně dovodily, že u žalobce není přítomna významná porucha orientace, což jasně vyplývá ze zpráv MUDr. S., ošetřující psychiatricky žalobce, která uvádí, že žalobce je orientovanou osobou, místem i časem, je schopen se k lékaři dostavovat se sám bez doprovodu, kde je schopen uvést své obtíže, vyložit rodinné poměry. Pro vyhodnocení námitek jako nedůvodných v tomto směru soud přihlížel i k faktu, který jednoznačně vyplývá ze správního spisu, a to, že u žalobce není přítomno funkčně významné postižení zraku a sluchu, které by podstatně narušovalo orientaci.

Soud nesouhlasí se žalobcem, že vzhledem k jeho zdravotnímu stavu bylo zapotřebí, aby v posudkové komisi byli i jiní odborníci než neurolog. V této souvislosti je třeba uvést, že z obsahu obou posudků ze dne 29. 5. 2014 a ze dne 18. 9. 2014 vyplývá, že žalobcův zdravotní stav, který trpí schizofrenií a je postižen parézou pravé horní končetiny v důsledku prodělané dětské mozkové obrny, byl i konzultován s MUDr. S., ošetřující psychiatrickou žalobce, přičemž byl posuzován nejen zdravotní stav žalobce, nýbrž i jeho funkční dopad na zvládání úkonů péče o vlastní osobu a soběstačnosti a na zvládání základních životních potřeb. Obě posudkové komise v návaznosti na zrušující rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 11. 2. 2014, č. j. 75 Ad 3/2013 – 41, hodnotily žalobcův zdravotní stav komplexně, a to ve vztahu ke smyslovým, tělesným a duševním schopnostem žalobce a zvládání základních životních potřeb ve vztahu k zákonu o soc. službách. Žalovaný se přitom náležitě vypořádal v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí s tím, zda posudkové komise zasedaly v odborném složení, a proto nelze nic vytknout v tomto směru žalovanému. Rovněž z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný se zevrubně zabýval i tím, zda lze objektivně posoudit, zda žalobce zvládá úkony péče o vlastní osobu a soběstačnosti, přičemž dospěl k závěru, že ano vzhledem ke zjištění posudkových komisí, které v tomto směru přihlížely ke zprávám MUDr. S., ošetřující psychiatricky žalobce, a proto ani v tomto směru nelze nic vytknout žalovanému.

Vzhledem k výše uvedenému soud uzavírá, že neshledal, že by žalovaný ve věci rozhodl na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, kdy by nedostatečně objektivizoval tíži žalobcova zdravotního postižení, popř. že by přesvědčivě nezdůvodnil, proč dospěl k závěru, že jisté úkony péče o vlastní osobu a soběstačnosti či základní životní potřeby žalobce zvládá. Také soud neshledal, že by žalobou napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné pro nedostatečné odůvodnění.

Po zevrubném prostudování spisového materiálu dospěl soud k závěru, že další dokazování ve věci není třeba, a to s ohledem na komplexní závěry obsažené v obou posudcích ze dne 29. 5. 2014 a ze dne 18. 9. 2014. Z tohoto důvodu soud nepřikročil v intencích ust. § 52 s. ř. s. k dokazování, jak navrhoval žalobce, a to pro nadbytečnost. K důkaznímu návrhu, jak byl obsažen v žalobě, soud směrem k žalobci podotýká, že velká část navrhaných důkazních prostředků (v listinné podobě) tvoří nedílnou součást správního spisu, který byl soudem referován při ústním jednání. Dále soud podotýká, že dokazování se neprovádí právní úpravou. Dokazování v podobě vyjádření ergoterapeuta, vyjádření

ošetřujícího psychiatra, a výslech žalobce soud vyhodnotil jako nadbytečný vzhledem k jednoznačným závěrům, které byly obsaženy v obou posudcích ze dne 29. 5. 2014 a ze dne 18. 9. 2014. Ze strany žalobce nebyly doloženy žádné objektivní podklady, které by jakkoliv relativizovaly závěry obsažené v obou posudcích, jež navazují i na provedené sociální šetření v bydlišti žalobce a závěry posudku, který byl vypracován na základě jednání posudkové komise dne 21. 11. 2011, jehož se žalobce osobně zúčastnil. Za daného skutkového stavu nebylo zapotřebí, aby žalobce byl opětovně přizván k jednání posudkových komisí, neboť podkladovou dokumentaci lze hodnotit jako dostatečnou, vypovídající, komplexní a objektivní, navíc žalobce o opětovnou účast při jednání posudkových komisí nežádal.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti byl soud nucen dospět k závěru, že žaloba není z pohledu uplatněných žalobních námitek důvodná, neboť neshledal, že by závěry žalovaného neměly oporu v provedeném dokazování, popř., že by došlo k porušení ust. § 2 odst. 3 a ust. § 68 odst. 3 správního řádu, nebo že by bylo rozhodnuto v rozporu s vyhláškou č. 505/2006 Sb., či zákonem o soc. péči. Proto soud žalobu ve výroku rozsudku ad I. podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Současně soud podle ust. § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve výroku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému náhrada nákladů řízení nepřisluší. Navíc, i kdyby žalobce měl ve věci úspěch, mohl by požadovat toliko náhradu hotových výdajů (např. poštovné, jízdné) a nikoliv i tzv. paušální náhradu nákladů řízení, jak bylo judikováno v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, s. zn. 6 As 135/2015, který je publikován ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 3344/2016 a také na www.nssoud.cz. V tomto judikátu Nejvyšší správní soud odmítl, že by se na přiznávání náhrady nákladů řízení ve správním soudnictví dal použít princip vyjádřený v novelizovaném ust. § 151 odst. 3 o. s. ř. a předtím v nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13, který je publikován v Soudních rozhledech č. 1/2015 na str. 11 a také na www.usoud.cz, podle něž může mít i nezastoupený úspěšný účastník řízení právo na paušální náhradu nákladů řízení.

Pro úplnost soud směrem k žalobci poznamenává, že v souzené věci je možné vycházet, a to s poukazem na ust. § 75 odst. 1 s. ř. s., toliko ze zdravotního stavu, jaký měl v době rozhodování žalovaného, tj. ke dni 21. 10. 2014. Zhoršení stávajících zdravotních obtíží, ke kterým by mělo dojít po tomto datu popř. vznik nových zdravotních obtíží, nemůže být v tomto řízení v zásadě nikterak zohledněno. Ust. § 75 odst. 1 s. ř. s., které je pro soudy závazné, totiž výslovně stanovuje, že při přezkoumávání rozhodnutí správního orgánu vychází správní soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Žalobce tak má možnost poukazovat na své případně se zhoršující zdravotní obtíže, které nastaly po 21. 10. 2014 a které by měl mít řádně zdokumentované lékařskými zprávami, v případném novém správním řízení. Důvodem pro vyhovění návrhu na zvýšení příspěvku na péči pro určitý stupeň závislosti na pomoci jiné osoby ovšem nemůže být jen subjektivní pocit dotyčného žadatele o jeho špatném zdravotním stavu. Vyhovění tomuto návrhu musí být podloženo objektivně zjištěným zdravotním stavem, posuzovaným jak sociálním šetřením v domácnosti žadatele, tak i závěry příslušných posudkových lékařů okresních správ sociálního zabezpečení a případně i posudkovými komisemi Ministerstva práce a sociálních věcí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 10. srpna 2016

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová